

Sygn. akt II SA/Sz 1299/21

~~Wyrok/Postanowienie~~

dnia 10.03. 2022

sygn. akt 1299/21

jest prawomocny(e)

dnia 04.03. 2022

..... podpis st. ref. Sądowego

St. Referendarz Sądowy

Monika Bienkowska

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Katarzyna Sokołowska
Sędziowie	Sędzia WSA Patrycja Joanna Suwaj
	Asesor WSA Krzysztof Szydłowski (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 marca 2022 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego Szczecin-Niebuszewo w Szczecinie
na uchwałę Rady Miasta Szczecin
z dnia 22 września 2020 r. nr XXI/659/20
w przedmiocie ustalenia zasad korzystania z płatnych parkingów niestrzeżonych
położonych na terenie Gminy Miasto Szczecin poza drogami publicznymi

- I. stwierdza nieważność § 2 pkt 11 i § 4 zaskarżonej uchwały,
- II. w pozostałej części skargę oddala.

Na oryginale właściwy we podpisy
za zgodność z oryginałem
ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Katarzyna Skrzetuska-Gajos

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 grudnia 2020 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin-Niebuszewo, na podstawie art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 53 § 3 oraz art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 329), zwanej dalej „P.p.s.a.”, wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargę na uchwałę Rady Miasta Szczecin nr XXI/659/20 z dnia 22 września 2020 r. w sprawie ustalenia zasad korzystania z płatnych parkingów niestrzeżonych położonych na terenie Gminy Miasto Szczecin poza drogami publicznymi (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2020 r. poz. 4680) w części, tj. w zakresie § 2 pkt 11, § 4 i § 5 ust. 1 Załącznika do uchwały stanowiącego Regulamin płatnych parkingów niestrzeżonych w Szczecinie oraz poboru i wysokości opłat za parkowanie pojazdów na tych parkingach, dalej przywoływanego jako: „Regulamin”.

Prokurator domagał się stwierdzenia nieważności zaskarżonych przepisów Regulaminu podnosząc następujące zarzuty, mające postać istotnego naruszenia prawa:

- 1) - naruszenie art. 7, art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - naruszenie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 559), zwanej dalej: „u.s.g.”,
 - naruszenie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 679), zwanej dalej: „u.g.k.”,polegające na przekroczeniu przez Radę Miasta Szczecin upoważnienia ustawowego do wydania uchwały, zawartego w powyższych przepisach, poprzez ustalenie w § 4 i § 5 ust. 1 załącznika do uchwały, stanowiącego Regulamin płatnych parkingów niestrzeżonych w Szczecinie oraz poboru i wysokości opłat za parkowanie pojazdów na tych parkingach „opłaty dodatkowej” za parkowanie pojazdów bez wniesienia opłaty parkingowej, podczas gdy ustawa nie przewiduje takiej możliwości, upoważniając samorządy jedynie do ustalenia opłat i cen za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego;
- 2) - naruszenie art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - naruszenie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.,
 - naruszenie art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k.,

- naruszenie art. 483 § 1 Kodeksu cywilnego, zwanego dalej: „k.c.”

polegające na przekroczeniu przez Radę Miasta Szczecin upoważnienia ustawowego do wydania uchwały zawartego w powyższych przepisach, poprzez uchwalenie w § 2 pkt 11 Regulaminu płatnych parkingów niestrzeżonych w Szczecinie oraz poboru i wysokości opłat za parkowanie pojazdów na tych parkingach, definicji, zgodnie z którą opłata dodatkowa to kara umowna płatna przez korzystającego z parkingu w przypadkach określonych w Regulaminie, co stoi w sprzeczności z art. 483 § 1 k.c.

W uzasadnieniu skargi Prokurator przytoczył treść § 2 Regulaminu, z którego wynika, że poprzez wjazd na parking korzystający z parkingu zawiera z Zarządcą umowę o odpłatne korzystanie z miejsca parkingowego na zasadach określonych w Regulaminie oraz na podstawie przepisów ustawy Kodeks cywilny. Uchwałodawca przewidział, że umowa zostaje zawarta w momencie zaparkowania pojazdu na terenie parkingu, zaś kończy się z momentem jego wyjazdu. Parking jest parkingiem niestrzeżonym czynnym całą dobę, z tym, że płatnym w godzinach od 8 do 17 od poniedziałku do piątku.

Prokurator przytoczył również treść § 2 pkt 11 Regulaminu, zawierającego definicję pojęcia „opłata dodatkowa” i stanowiącego, że jest to: kara umowna płatna przez korzystającego z parkingu w przypadkach określonych w Regulaminie oraz § 4 i § 5 ust. 1 określający przypadki, w których Zarządca jest uprawniony do naliczenia opłaty dodatkowej oraz kosztów związanych z pozyskaniem danych o właścicielu pojazdu a także przypadki w których Zarządca uprawniony jest do naliczenia kolejnej opłaty dodatkowej.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Szczecina podniosła, że korzystanie z gminnych parkingów niestrzeżonych wiąże się z zawarciem przez użytkownika z właścicielem parkingu umowy prawa cywilnego. Kwestionowana przez Prokuratora opłata dodatkowa nie ma charakteru represyjnego, lecz odszkodowawczy za brak uiszczenia opłaty parkingowej oraz konieczności ustalenia, od kogo należy dochodzić nieuiszczonej opłaty. Opłaty dodatkowe są zatem *de facto* zryczałtowanym ekwiwalentem za korzystanie z miejsca postojowego w sposób sprzeczny z regulaminem, co wiąże się z konkretnymi skutkami cywilnoprawnymi wynikającymi z regulaminu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r. sygn. akt. II SA/Sz 91/21 oddalił skargę Prokuratora wskazując, iż Rada Miasta Szczecina, w granicach umocowania ustawowego, dokonała wyboru sposobu

prowadzenia działalności komunalnej (art. 4 pkt 1 u.g.k.), przez wybór *quasi* umowy najmu miejsca parkingowego jako właściwej dla prowadzenia działalności komunalnej w postaci parkingu publicznego i niestrzeżonego. Sąd uznał także, iż Rada władna była określić w Regulaminie zarówno stawkę opłaty za parkowanie pojazdu, jak i opłatę za naruszenie zasad parkowania obowiązujących na parkingu. Wyjaśniono, że tego typu opłaty są należnościami za poszczególne sposoby (dozwolone bądź niedozwolone) korzystania z parkingu gminnego jako obiektu użyteczności publicznej. Jak ocenił dalej Sąd, skoro opłaty pobierane na parkingach mają charakter cywilnoprawny (czyli stanowią odpłatność z tytułu umowy zawartej w formie dorozumianej pomiędzy korzystającym z parkingu i Gminą Miasto Szczecin), to nie sposób zakwestionować możliwości pobierania opłaty dodatkowej za nieprzestrzeganie postanowień umownych zawartych w Regulaminie. Sąd wskazał, że zdefiniowanie opłaty dodatkowej jako kary umownej nie jest zbyt fortunne i można definicję tę oceniać w kategorii pomyłki legislatora. Takie posłużenie się niewłaściwym pojęciem, mimo że zachowana została istota każdej z tych opłat, mających umocowanie w ustawie (art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k.), stanowiła, w ocenie Sądu I instancji, przypadek nieistotnego naruszenia prawa (art. 91 ust. 4 u.s.g.).

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną, wnosząc o jego uchylenie w całości i stwierdzenie nieważności § 4 i § 5 ust. 1 oraz § 2 pkt 11 Załącznika nr 1 do uchwały Rady Miasta Szczecina Nr XXI/659/20 z dnia 22 września 2020 r.

Po rozpatrzeniu powyższej skargi kasacyjnej, Naczelny Sąd Administracyjny na mocy wyroku z 21 października 2021 r. sygn. akt. II GSK 1174/21, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie.

NSA oceniając stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oparte na ustaleniu, iż przyjęte Regulaminem opłaty mają charakter cywilnoprawny, a Rada władna była określić w Regulaminie zarówno stawkę opłaty, jak i opłatę za naruszenie zasad parkowania obowiązujących na parkingu uznał przedstawiony w tym zakresie pogląd Sądu za częściowo trafny. NSA wyjaśnił, że nie może być wątpliwości, że przyjęta Regulaminem, a kwestionowana przez Prokuratora, opłata dodatkowa nie może stanowić kary umownej i nie jest też należnością cywilnoprawną. O cywilnoprawnym charakterze pobieranych na parkingach miejskich opłat nie przesądza w żadnym razie, jak to nieprawidłowo przyjął Sąd I instancji, usytuowanie

parkingu na terenie, do którego nie mają zastosowania przepisy ustawy o drogach publicznych. W tym zakresie NSA wyjaśnił, że zaskarżona uchwała Rady Miasta Szczecin znalazła swoje oparcie w art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ust. 1 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2) u.g.k. Zgodnie z treścią dwóch pierwszych przepisów organy gminy mogą, na podstawie ustawy o samorządzie gminnym, wydawać akty prawa miejscowego w zakresie m.in. zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, przy czym akty prawa miejscowego ustanawiane są przez radę gminy w formie uchwały. Organ stanowiący miasta Szczecin, podejmując uchwałę w oparciu o wskazane przepisy ustawy o samorządzie gminnym - przy czym przepisem dopełniającym podstawy prawnej tej lokalnej regulacji jest art. 4 ust. 1 pkt 2) u.g.k., który upoważnia organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego do określenia sposobu ustalania cen i opłat m.in. za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego - zdecydował, iż korzystanie z miejskich obiektów użyteczności publicznej, jakimi są położone na terenie gminy miasta Szczecin parkingi niestrzeżone, realizować się ma na podstawie podjętych przez ten organ przepisów prawa miejscowego.

W ocenie NSA rozpatrującego skargę kasacyjną, przywołane powyżej przepisy prawa publicznego ustawy o samorządzie gminnym i ustawy o gospodarce komunalnej stanowią wystarczającą i zupełną podstawę prawną do podjęcia uchwały w przedmiocie zasad korzystania z płatnych parkingów niestrzeżonych położonych na terenie Gminy Miasto Szczecin, również w zakresie ustalenia opłat za korzystanie z tych parkingów. Jeżeli zatem, Rada Miasta Szczecin zdecydowała o uregulowaniu kwestii korzystania z niestrzeżonych parkingów miejskich w oparciu o wiążące wszystkich korzystających z tych parkingów przepisy prawa miejscowego, przesądzające o publicznoprawnym charakterze uprawnień i obowiązków przyjętych tym aktem prawnym, to za niezrozumiałe i nieuprawnione należało uznać jednoczesne odwołanie się w uchwale do reżimu cywilnoprawnego z czym wiąże się zarówno przyjęty charakter opłaty jako należności wynikającej z "dorozumianej", jak to określił WSA, umowy zawieranej pomiędzy Gminą Miasto Szczecin a korzystającym z parkingu, jak i sam charakter opłaty dodatkowej jako kary umownej. Sąd wyjaśnił dodatkowo, że ma rację Prokurator, twierdząc, że z przepisów art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k. a także art. 483 § 1 k.c. nie można wywieść prawa do ustalenia opłaty dodatkowej jako kary umownej za parkowanie pojazdów niezgodnie z Regulaminem. Przepisy te nie dają również delegacji do ustanowienia takiego rodzaju

opłaty. Trafny jest wywód Prokuratora, iż zawierając umowę cywilnoprawną korzystania z parkingu, gmina występuje jako podmiot prawa prywatnego, podczas gdy realizując, poprzez powołane do tego organy, nadane jej prawem publicznym uprawnienia, występuje jako wyposażony w określone władztwo i uprawnienia organ administracji publicznej, którego pozycja jest całkowicie odmienna od tej właściwej dla stosunków cywilnoprawnych.

Powyższe doprowadziło NSA do konkluzji, iż zaskarżona uchwała Rady Miasta Szczecina oparta została wadliwie na dwóch konkurujących niejako ze sobą reżimach prawnych, z których cywilnoprawna konstrukcja odpłatności za korzystanie z parkingu nie mieści się w przewidzianej art. 40 ust. 1 pkt 2 u.s.g. podstawie aktu prawa miejscowego regulującego zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. W tej kwestii Naczelny Sąd Administracyjny w składzie orzekającym w sprawie, nie podzielił poglądu przyjętego przy orzekaniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie a opartego na wyroku NSA z dnia 8 października 2013 r. (sygn. akt I OSK 1564/13).

Powyższe doprowadziło Naczelny Sąd Administracyjny do końcowego wniosku, że Rada Miasta Szczecin władna była określić w stanowiącym załącznik do uchwały Regulaminie zarówno stawkę opłaty za parkowanie pojazdu, jak i opłatę za to parkowanie z naruszeniem zasad przyjętych Regulaminem, a jego regulacje w tym zakresie nie naruszają żadnego z przepisów przywołanych skargą kasacyjną.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Rada Miasta Szczecina, podejmując, na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4) oraz art. 41 ust. 1 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k., uchwałę regulującą zasady i tryb korzystania z niestrzeżonych, płatnych parkingów miejskich, nie mogła jednak przyjąć odpowiedzialności za niezgodne z regulaminem parkowanie w postaci kary umownej. Nie było natomiast żadnych przeszkód, aby ustanawiając opłaty za korzystanie z parkingu, przyjęła opłatę dodatkową będącą wszakże opłatą parkingową, tyle, że uiszczaną za parkowanie z uchybieniem zasad objętych Regulaminem, który jako załącznik do kwestionowanej uchwały stanowi wraz z tą uchwałą regulację prawa miejscowego. Innymi słowy, nadanie opłacie dodatkowej charakteru kary umownej nie czyni tej opłaty wadliwą, zarówno bowiem przyjęcie takiej opłaty, określonej jako dodatkowa, jak również jej wysokość znajdują oparcie w przepisach.

NSA uchylając zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego W Szczecinie zobowiązał, Sąd I instancji do uwzględnienia

powyższego poglądu i w jego świetle ponownego dokonania oceny zasadności zarzutów naruszenia przez Radę Miasta Szczecina prawa, w granicach problemu prawnego, do którego odnosi się skarga Prokuratora tj. w świetle przedstawionej przedmiotowym wyrokiem wykładni przepisów art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 41 ust. 1 pkt 2 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k.

Jednocześnie NSA zobowiązał Wojewódzki Sąd Administracyjny do ponownego rozważenia zgodności z prawem regulacji zawartej w § 4 pkt 1 i pkt 2 Regulaminu, z których wynika niejako podwójne wymierzenie opłaty dodatkowej w sytuacji braku jakiegokolwiek drogi reklamacyjnej. Ostatnia uwaga wiąże się z przyjęciem regulacji, zgodnie z którą korzystający z parkingu, musi uiścić opłatę dodatkową nawet, gdy postój został faktycznie opłacony, czego dowodem jest kwit opłaty.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie zważył, co następuje:

Niniejsza sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15zsz⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020 r. poz. 374 ze zm.) w związku z wystąpieniem przesłanek w przepisie tym wymienionych. Sąd rozpatrywał sprawę w składzie trzech sędziów.

Zgodnie z art. 147 § 1 P.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt stwierdza nieważność uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeśli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

W realiach badanej sprawy istotne znacznie dla sprawy ma też art. 190 P.p.s.a., zgodnie z którym sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Wobec powyższego, oceniając zarzuty Prokuratora, prowadzące go do wniosku, iż Rada Miasta Szczecin przekroczyła upoważnienie, iż poprzez ustalenie w § 4 i § 5 ust 1 Załącznika do uchwały stanowiącego Regulamin płatnych parkingów niestrzeżonych w Szczecinie oraz poboru i wysokości opłat za parkowanie pojazdów na tych parkingach „opłaty dodatkowej” za parkowanie pojazdów bez wniesienia opłaty parkingowej, Sąd ponownie rozpatrując skargę nie mógł pominąć, że w cytowanym

wyżej wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego zostało prawomocnie przesądzone, iż Rada Miasta Szczecin władna była określić w stanowiącym załącznik do uchwały Regulaminie zarówno stawkę opłaty za parkowanie pojazdu, jak i opłatę za to parkowanie z naruszeniem zasad przyjętych Regulaminem. Jak wyjaśnił przy tym NSA w tym zakresie zaskarżona uchwała Rady Miasta Szczecina znalazła swoje należyte oparcie w art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ust. 1 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2) u.g.k. Stąd skarga Prokuratora w powyższym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygając w sprawie należy jednakże zwrócić uwagę, iż jak wskazał NSA, nie było żadnych przeszkód, aby ustanawiając opłaty za korzystanie z parkingu, przyjęła opłatę dodatkową będącą, wszakże opłatą parkingową, tyle, że uiszczaną za parkowanie z uchybieniem zasad objętych Regulaminem, który jako załącznik do kwestionowanej uchwały stanowi wraz z tą uchwałą regulację prawa miejscowego. W ocenie NSA zarówno bowiem przyjęcie takiej opłaty, określonej jako dodatkowa, jak również jej wysokość znajdują oparcie w stosownych przepisach.

Mając na uwadze przedstawione powyżej stanowisko oraz dostrzeżoną przez NSA - a wynikającą z § 4 pkt 1 i pkt 2 Regulaminu - możliwość podwójnego wymierzenia opłaty dodatkowej i to w sytuacji oraz braku jakiegokolwiek drogi reklamacyjnej, w ocenie Sądu ponownie rozpatrującego skargę, należało stwierdzić nieważność §4 uchwały w całości.

Jak trafnie zauważył NSA będące przedmiotem skargi Prokuratora zapisy § 4 pkt 1 i pkt 2 Regulaminu dają podstawę do domagania się od korzystającego z opłaty dodatkowej nawet, gdy postój został faktycznie opłacony, czego dowodem jest kwit opłaty. W myśl bowiem § 4 ust. 1 Regulaminu, w przypadku, gdy korzystający z parkingu nie umieści ważnego biletu parkingowego w sposób określony w regulaminie Zarządca uprawniony jest do naliczenia opłaty dodatkowej w wysokości 200 złotych. Taka konstrukcja powyższego przepisu sprawia, że opłata dodatkowa (a więc jak przesądził NSA w istocie także opłata parkingowa) jest należna nie z tytułu nie uiszczenia opłaty parkingowej w rozumieniu §2 pkt 9 Regulaminu (tj. opłaty z tytułu zawarcia umowy na odpłatne korzystanie z miejsca parkingowego, której wysokość jest zależna jest od czasu postoju pojazdu na parkingu), lecz za nie wykonanie czynności w postaci „umieszczenia ważnego biletu parkingowego w sposób określony w Regulaminie”. Powyższy przepis daje zatem podstawę do pobrania przez Zarządcę opłaty dodatkowej od korzystającego z parkingu nawet gdy ten uiszczył opłatę

parkingową i dysponuje dowodem uiszczenia opłaty parkingowej w postaci biletu parkingowego (§3 ust. 5 Regulaminu). Warto przy tym dostrzec, iż w §3 ust 6 Regulaminu na korzystającego z miejsca parkingowego obowiązek umieszczenia biletu parkingowego za przednią szybą pojazdu, w miejscu „dobrze widocznym z zewnątrz pojazdu, w sposób umożliwiający odczytanie treści biletu parkingowego, w tym wysokości uiszczonej opłaty parkingowej i dopuszczalnego czasu postoju oraz numeru rejestracyjnego”. Ów obowiązek odwołuje się zatem do nieostrego pojęcia „miejsca dobrze widocznego z zewnątrz pojazdu”. Zatem nawet wyłożenie biletu parkingowego za przednią szybą pojazdu nie jest wystarczające do uniknięcia opłaty dodatkowej jeśli Zarządca uzna, że miejsce umieszczenia biletu parkingowego nie było dobrze widoczne. Przy czym nie można tracić z pola widzenia, że nawet w przypadku należytej staranności kierowcy i weryfikacji widoczności biletu parkingowego z zewnątrz pojazdu w chwili opłacenia postoju, nie ma on wpływu na widoczność z zewnątrz pojazdu przez dalszy, czasem wielogodzinny postój pojazdu. Tymczasem owa widoczność biletu może się zmieniać z powodu okoliczności niezależnych od korzystającego z parkingu takich jak np. opady atmosferyczne (deszcz, śnieg itp).

Sąd stwierdza zatem, iż w świetle powyższej regulacji opłata dodatkowa, wbrew twierdzeniu pełnomocnika Rady Miasta, nie została przyjęta jako mająca „charakter odszkodowawczy za brak uiszczenia opłaty parkingowej oraz konieczność ustalenia, od kogo należy dochodzić nieuiszczonej opłaty” lecz w zakwestionowanym przez Prokuratora kształcie stanowi w istocie opłatę za „brak umieszczenia biletu parkingowego za przednią szybą pojazdu, w miejscu dobrze widocznym z zewnątrz pojazdu”. Przy czym jak trafnie dostrzegł w swoim wyroku Naczelny Sąd Administracyjny, w uchwale nie przewidziano też żadnego trybu reklamacyjnego, w którym korzystający z pojazdu mógłby wykazać prawidłowe uiszczenie opłaty za parkowanie. Skoro w regulaminie wymaga się aby dowód uiszczenia opłaty parkingowej zawierał numer rejestracyjny pojazdu, weryfikacja czy po zaparkowaniu pojazdu owa opłata została faktycznie uiszczona nie powinna nastroczać istotnych problemów.

W tym miejscu warto wreszcie zauważyć, że z uwagi na konstrukcję §4 Regulaminu, nie jest możliwe wykonanie obowiązku „umieszczenia biletu parkingowego za przednią szybą”, w sytuacji gdy płatność została dokonana za

pomocą systemu płatności mobilnych. Jak jest wiadome Sądowi z urzędu - i co wynika też wprost z informacji udostępnionych na stronie internetowej Zarządcy w zakładce „Lokalizacja i zasady korzystania z Płatnych Parkingów Niestrzeżonych” (<https://spp.szczecin.pl/lokalizacja/lokalizacja-i-zasady-korzystania-platnych-parkingow-niestrzezonych>), „Opłatę za postój na PPN można wnieść: w parkomacie (monetami o nominałach od 10 gr do 5 zł), kartą płatniczą, BLIK-iem oraz poprzez aplikacje mobilne SkyCash, moBiLET, AnyPark i Flowbird. Również dostrzeżenie powyższej niekonsekwencji przekonuje o wadliwości poddanych ocenie Sądu zapisów Regulaminu dotyczących podstaw naliczania i poboru opłaty dodatkowej.

W ocenie Sądu wobec powyższych ustaleń oraz wobec oceny zawartej w wyroku NSA, jako istotnie naruszający prawo jawi się też zapis §4 pkt 2 Regulaminu, zgodnie z którym, jeżeli do momentu upływu okresu 24 godzin parkowania licząc od naliczenia opłaty dodatkowej dany pojazd nie opuści terenu parkingu Zarządca uprawniony jest do naliczenia kolejnej opłaty dodatkowej. W świetle takiej regulacji opłata dodatkowa może być naliczona w sytuacji, gdy po nałożeniu opłaty dodatkowej po raz pierwszy, korzystający z parkingu uiszcza opłatę za kolejny okres przed upływem 24 godzin od zaparkowania a stosowny dowód jej uiszczenia wyłożono za przednią szybą pojazdu, lecz dany pojazd nie opuścił terenu parkingu.

Opisana powyższej wadliwość §4 ust 1 i ust. 2 Regulaminu stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności §4 Regulaminu w całości albowiem jego ust. 3 i ust. 4 pozostają w takim związku z wadliwymi regulacjami, iż nie mogą samodzielnie funkcjonować w obrocie prawnym. Powyższe umożliwi też Radzie Miasta ewentualne określenie zasad pobierania opłaty dodatkowej w taki sposób aby nie była ona naliczana, gdy postój został faktycznie opłacony - czego dowodem jest kwit opłaty a także z poszanowaniem prawa korzystających z parkingu do skorzystania z drogi reklamacyjnej a także w sposób, w którym nie będzie dochodzić do podwójnego wymierzenia opłaty. Dopiero taka regulacja może być oceniona jako ukształtowana zgodnie z art. 40 ust. 2 pkt 4) oraz art. 41 ust. 1 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do zakwestionowania jako istotnie naruszającego prawo §5 ust. 1 Regulaminu, stanowiącego o obowiązku korzystającego z parkingu do uiszczenia opłaty parkingowej, a w przypadkach przewidzianych w regulaminie również do uiszczenia opłaty dodatkowej oraz kosztów związanych z pozyskanych danych właściciela pojazdu z Centralnej Ewidencji

Pojazdów i Kierowców (CEPiK) i egzekucją opłaty dodatkowej. W świetle prawomocnego wyroku NSA nie budzi aktualnie wątpliwości prawo do pobierania opłaty parkingowej oraz opłaty dodatkowej przy czym ta ostatnia może być pobierana o ile zostanie określona w Regulaminie zgodnie z powyższymi wytycznymi.

W świetle wyczerpującej oceny charakteru opłaty dodatkowej dokonanej przez NSA a prowadzącej do konkluzji, że ustalenie cen opłat za korzystanie z miejskich parkingów niestrzeżonych, realizować się ma na podstawie podjętych przez ten organ przepisów prawa miejscowego, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał też za konieczne stwierdzenie nieważności objętego skargą §2 pkt 11 Regulaminu. Skoro Rada Miasta nie mogła przyjąć odpowiedzialności za niezgodne z Regulaminem parkowanie w postaci kary umownej, opisanie charakteru opłaty dodatkowej poprzez odesłanie adresatów do instytucji właściwej dla reżimu prawa cywilnego wprowadza ich w błąd co do jej faktycznego charakteru. W przypadku zamiaru wprowadzenia zasad poboru opłaty dodatkowej, Rada Gminy powinna zdefiniować ową opłatę tak, aby nie budziło wątpliwości, iż korzystanie z miejskich obiektów użyteczności publicznej, jakimi są położone na terenie gminy miasta Szczecin parkingi niestrzeżone, realizowane jest na podstawie podjętych przez ten organ przepisów prawa miejscowego. Powyższe ma też znaczenie dla prawidłowego odczytania przez adresatów Regulaminu zasad dowodzenia swoich racji w trybie reklamacyjnym i jest niezbędne dla zapewnienia im odpowiedniej ochrony praw.

Z powyższych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. postanowił stwierdzić nieważność § 2 pkt 11 i § 4 Regulaminu (pkt I), w pozostałym zakresie oddalając skargę na mocy art. 151 P.p.s.a. (pkt II).

Na oryginale maszyny z podpisem
za zgodność z oryginałem
ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Katarzyna Skrzetuska-Gajos